

пов'язана з організацією і здійсненням заходів з питань цивільного захисту, та вживають заходів до усунення виявлених недоліків [6].

Таким чином, перерозподіл функцій та повноважень щодо сфери цивільного захисту населення в органах місцевого самоврядування зумовлене, в першу чергу, процесом децентралізації повноважень в Україні. Протягом останніх кількох років особливо чітко простежується поява значної кількості нормативно-правових актів, призначення яких спрямовувати і регулювати діяльність виконавчих комітетів об'єднаних територіальних громад на шляху до побудови якісно нової, життєздатної системи цивільного захисту на місцях.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Про затвердження типових положень про функціональну і територіальну підсистему єдиної державної системи цивільного захисту: постанова Кабінету Міністрів України від 11.03.2015 № 101. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/101-2015-%D0%BF> (дата звернення: 19.02.2020).

2. Методичні рекомендації з реалізації основних заходів цивільного захисту в умовах реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Сумській області. / за заг. ред. С.В. Лукашенко: НМЦ ЦЗ та БЖД Сумської області, 2017. 92 с. URL: <https://sorada.gov.ua/content/decentralization/metod-civil-zahyst.pdf> (дата звернення: 19.02.2020).

3. Практичний poradnik z organizacii civil'nogo zaxistu v territorial'nykh hromadah. К., 2017. URL: https://www.dsns.gov.ua/files/2017/5/31/%D0%9E%D0%97%D0%A6%D0%97/Pjradnu_k_organizacii_cz.pdf.

4. Кодекс цивільного захисту України від 02.10.2012 №5403-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5403-17>.

5. Про затвердження Типового положення про регіональну та місцеву комісію з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій: постанова Кабінету Міністрів України від 17.06.2015 № 409. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/409-2015-%D0%BF>.

6. Про затвердження Порядку проведення навчання керівного складу та фахівців, діяльність яких пов'язана з організацією і здійсненням заходів з питань цивільного захисту: постанова Кабінету Міністрів України від 23.10.2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/819-2013-%D0%BF>.

Олександр Конопенко, Віталій Гриб, Емілія Мельник ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

У статті на основі аналізу нормативно-правової бази проаналізовано інформаційне забезпечення управління земельними ресурсами на регіональному рівні. Авторами сформульовано першочергові заходи суб'єктів публічного управління щодо реалізації стратегічних завдань у сфері земельних відносин.

Ключові слова: власність, інформація, земля, публічне управління.

Регулювання земельних відносин здійснюється нині на основі законодавчих та підзаконних актів. І це лише один бік цього складного

процесу. З часом стане необхідною кодифікація (зведення) законів про землю. Разом з тим дедалі більше дається взнаки розпорошеність повноважень, не завжди обґрунтованих щодо управління земельними ресурсами, ведення контролю за раціональним використанням й охороною земель. Відомчі підходи, так зване “перетягування каната” з питань реєстрації земель, оцінки землі, зокрема, грошової участі в організації та функціонуванні ринку землі, установлення обмежень та обтяжень на використання земельних ділянок, організацію контролю за охороною земель призводять до дестабілізації ситуації навколо землі, порушують соціальний спокій і стабільність. Необхідно встановити чіткі повноваження з цих питань для центральних органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування [1]. Точкою відліку тут мають стати ст. 13 і 14 Конституції України.

Решта державницьких структур має здійснювати ефективний контроль за використанням та охороною земельних ресурсів України в частині наданих їм земельним законодавством повноважень.

На нашу думку, пріоритет у вирішенні всього комплексу земельних питань має належати центральному органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів у галузі земельних відносин. Державне агентство земельних ресурсів України повинно здійснювати постійний супровід реалізації норм земельного законодавства, вносити (у встановленому порядку) Кабінету Міністрів України науково обґрунтовані зміни та доповнення до Земельного кодексу України, забезпечуючи високий рівень розвитку земельного законодавства в країні, ефективне використання земельних ресурсів, постійно віддаючи перевагу екологічним проблемам над економічною доцільністю. Такий підхід забезпечить розв’язання сучасних проблем природокористування і створить передумови для стабілізації та поліпшення в майбутньому навколишнього середовища, а також оптимальні умови для існування всього живого на землі

Що стосується питання функціонування реєстраційної системи, то на сьогодні це питання відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» [2] покладено на Міністерство юстиції України. Цим Законом визначено: правові, економічні, організаційні засади проведення державної реєстрації речових та інших прав, а також їх обтяжень. Під дію цього Закону підпадає й проведення державної реєстрації речових прав на земельні ділянки, оскільки нерухоме майно, як визначено у законі, це – земельні ділянки, а також об’єкти, розташовані на земельній ділянці, переміщення яких неможливе без їх знецінення та зміни призначення. Процедура проведення державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, перелік документів, необхідних для її проведення, права та обов’язки суб’єктів у сфері державної реєстрації прав, а також процедура взяття на облік безхазяйного нерухомого майна визначена постановою Кабінету Міністрів України від 22 червня 2011 р. № 709 «Про затвердження Порядку державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень і Порядку надання інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно» [3].

Широко розгалужена система землепорядних органів та організацій (наукових, проектних, вишукувальних) має забезпечити збереження високопродуктивних земель та покращення й утримання в стабільному стані сприятливого навколишнього середовища для прийдешніх поколінь [4].

Першочерговими заходами щодо реалізації цих стратегічних завдань передбачено: – завершити формування електронної версії земельного кадастру та забезпечити відповідне фінансування за рахунок бюджетів різних рівнів; – завершити інвентаризацію земельних ділянок відповідно до даних земельного кадастру, а також земельних ділянок під існуючими об'єктами багатопверхової забудови, визначити частки в платі за землю суб'єктів підприємницької діяльності, які розміщені в цих об'єктах; – забезпечити документальне оформлення прав власності на користування землею, увівши просту і нетривалу за часом процедуру, у тому числі під час оренди нежитлових приміщень; – забезпечити доступність і гласність інформації про вільні земельні ділянки та їх надання для господарського освоєння переважно на конкурентній основі; – розробити і запровадити дієвий механізм вилучення земельних ділянок у землекористувачів, які тривалий час мають заборгованість з платежів за землю або не освоюють земельні ділянки в терміни, передбачені законодавством, для подальшого їх продажу шляхом конкурсу або аукціону; – удосконалити механізм справляння плати за землю із суб'єктів господарювання, які користуються нею на правах оренди відповідно до укладених договорів оренди; – поліпшити систему оперативного обміну інформацією між місцевими органами земельних ресурсів і державними податковими інспекціями щодо землекористування і плати за землю; – продовжити вдосконалення чинної нормативно-розпорядчої бази місцевого рівня, що регламентує земельні відносини, зокрема у частині вартості земельних ділянок, диференціації цін та орендних платежів, узгодження порядку продажу й оренди з принципами ринкових відносин.

Регулювання земельних відносин і управління земельними ресурсами в регіоні передбачає розробку та ведення земельного кадастру як складової державного земельного кадастру. Державний земельний кадастр – єдина державна геоінформаційна система відомостей про землі, що розташовані в межах кордонів України, їх цільове призначення, обмеження у їх використанні, а також дані про кількісну і якісну характеристику земель, їх оцінку, про розподіл земель між власниками і користувачами [5].

Призначенням державного земельного кадастру є забезпечення необхідною інформацією органів державної влади та органів місцевого самоврядування, заінтересованих підприємств, установ і організацій, а також громадян з метою регулювання земельних відносин, раціонального використання та охорони земель, визначення розміру плати за землю і цінності земель у складі природних ресурсів, контролю за використанням і охороною земель, економічного та екологічного обґрунтування бізнеспланів та проектів землеустрою.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Альбоций Ю.М. Концептуальні підходи до сталого розвитку землекористування України / Ю.М. Альбоций, В.М. Кривов, С.О. Осипчук //

Землевпоряд. вісн. – 2002. – № 4. – С. 16–22. 2. Андрейцев В. І. Економічне і земельне право України / В. І. Андрейцев. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 271 с

2. Про затвердження Порядку державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень і Порядку надання інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно : Постанова Кабінету Міністрів України від 22 черв. 2011 р. № 703. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

3. Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень : Закон України : прийнятий 1 лип. 2004 р. № 1952-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2004. – № 51. – Ст. 553. 29. П.

4. Мартин А.Г. Регулювання ринку земель в Україні : монографія /А.Г.Мартин. – К.: Аграр Медіа Груп, 2011. – 254 с.

5. Земельний кодекс України. – К.: Парлам. вид-во, 2001. – 71 с.

Тетяна Пулипенко, Юлія Савюк

ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ БІЗНЕС-ІНКУБУВАННЯ

У статті на основі аналізу нормативної бази, а також бізнес-практики проаналізовано проблеми соціально-правового регулювання бізнес-інкубування. Визначено пріоритетні напрямки та заходи вдосконалення у даній сфері на основі вивчення світового досвіду регулювання у сфері бізнесу.

Ключові слова: нормативний акт, бізнес, середовище, правове регулювання.

На сучасному етапі розвитку економіка України схильна до значних змін, обумовлених такими загальносвітовими тенденціями розвитку як глобалізація, поглиблення міжнародного поділу праці, підвищення відкритості національних економік, зростання ролі технологій, людського капіталу та інформації, прагнення до інноваційного розвитку і максимального використання економічного потенціалу, що в свою чергу стимулюють розвиток економічної інтеграції і регіональної диференціації.

Актуальні тенденції трансформації українського економічного простору визначають необхідність розробки нового підходу до інкубації бізнесу. Важливою умовою успішної діяльності бізнес-інкубатора є його адекватність існуючому економічному середовищу, а також здатність швидко реагувати на мінливі зовнішні умови.

Різні аспекти бізнес-інкубування висвітлені в роботах В. Айгістової О., Демідова В., Кожевіної Н., Коробова С., Микитюк О., Нежиборець В., Рожена О., Яремія В. Проте, стан теоретичних і методичних розробок вітчизняних вчених в області створення організаційних умов розвитку малого бізнесу, зокрема у вигляді бізнес-інкубаторів, не дозволяє сьогодні державним органам управління ефективно впливати на процеси становлення і розвитку підприємницького сектору. У цьому зв'язку особливу актуальність мають аналіз теоретичних положень, накопиченого досвіду та розробка системи організаційних умов створення бізнес-інкубаторів в Україні.

Інкубація бізнесу є одним з інфраструктурних механізмів підтримки підприємництва, розрахованих на довгостроковий період. Бізнес-інкубатори допомагають створенню малих і середніх підприємств, як правило, інноваційного типу. І ця функція стає все більш важливою, оскільки вихід